

מישיבת נפש

מעייני חיזוק וזמנורה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לענו וקחי נא
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

פנימיות הפרשה | קרבה
במשנת מו"ר שליט"א | אל נפשי

שאלות המוגשות | נפשי
לפני מו"ר שליט"א | בשאלתי

לשרוד את החושך

חמאה, ועלו על אותו תל, והמשיכו בדרכם אל דופני הסיר, ויצאו בשלום... (לק"א ח"א עמוד לו)

הגאולה אמנם הגיעה, אבל לא כולם היו שם... אולי בגופם קיימים היו אי שם בעומק כוס התרעלה, אבל הרוח נמוגה מהם, הייאוש שאחז בהם בשנות הגלות גרם להם למות הרוח, וכשאין רוח לא תועיל גאולה.

כדי לא לקפוא בשלג צריך לקפוץ ולקפוץ ולקפוץ ושוב לקפוץ. אילו ישב האדם בניחותא ויחכה למחלצו, יתכן אמנם שהם יגיעו ואף יחלצו מהכפור הנורא, אבל לא בהכרח שהוא יהיה עדיין בר חילוץ, מסתבר יותר שהוא יהיה בר קבורה, ממש כפי שעשו לכשגניים וחצי מליון איש בעת החילוץ מכור הברזל המצרי.

"כי רק אם זוכה האדם לאחוז עצמו ולא ליפול לגמרי בעת הירידה - אז מתגלים ומאירים סגולותיו וכוחותיו המיוחדים שלא היו מתגלים בעת שהוא נמצא במצב של עליה, כי רק אם הוא מקיים אחזתו ולא ארפנו" שלא עוזב ח"ו את בוראו בעתיו הקשים, רק על ידי כך הוא זוכה באמת לקרבת אלקים ולהתעלות בתורתו הק' ובעבודתו ית'... על ידי הירידה נבנית העליה... וכדוגמת חפירת

בור לצקת בו יסוד שיעמוד הבנין איתן, שתחילה צריך לרדת ולחפור לעומק, ורק לאחר מכן אפשר להעמיד בנין לתפארת...

ולמעשה:

"צריך לדעת איך לנהוג בשעת הירידה שיוכל לעבור אותה בשלום ועוד להפיק ממנה את מלוא התועלת - להתאמץ אז לפעול אפילו פעולה טובה קלה ביותר, לעבוד אפילו עבודה פשוטה ביותר בתמימות ובפשיטות, כגון לומר פרקי תהילים, או לימודים פשוטים הקלים לו יותר ללמוד, לפי ערך מצבו של עכשיו, כי הכלל הוא, שאם אינו יכול לעשות מה שצריך - שיעשה מה שיכול... או לפעול פעולה של חסד וכיוצא באלו מהמעשים המזדמנים לכל אדם באשר הוא. ולפעמים המעט הטוב שעושה אז, מצילו ומעלהו מיד למקומו הראוי, ואז יוכל לפעול כפי כוחותיו. או עכ"פ לא לעשות רע באותה שעה של ירידת המוחין, וזה ג"כ רכוש גדול הנרכש בעת הסתרה וירידת המוחין" (שם, עמוד יט).

לחשוב חשבוננו של עולם, היכן נהיה אנחנו באותם ימי חושך שיבואו לפני הגאולה...

עם ישראל מתכונן כולו לגאולה בערגה וכיסופין, ולפתע טרגדיה, ואולי הגדולה ביותר שאירעה לעם ישראל מאז, כמיליון וחצי יהודים מתים בלא יותר מחצי שבוע...

דוקא עכשיו כשהגיסים גלויים כל כך, ההארט פנים לכלל ישראל עצומה כל כך... ממלכת הרוע כולה הולכת ומתפוררת... ובכל זאת, למעלה מ-240,000,000 מיליון יהודים עדיין אינם ראויים לגאולה, היתכן? מה קרה להם? מה גרם להם להישאר אי שם בעומק האפילה?

ואם כי אמנם לא יועיל מדעינו לעבר, שהרי איננו חוקרים ואין מתפקדנו לדון יהודים מימי קדם, הרי שחובתנו להתבונן בזה במה שנוגע אלינו, במה שידעונו אלו משליכים על ההווה והעתיד שלנו כחלק מהעם הנבחר, לחשוב חשבוננו של עולם, היכן נהיה אנחנו באותם ימי חושך שיבואו לפני הגאולה העתידה, כמובא בהר הקודש (שמות, ז): שיוקדמו לה חמישה עשר ימי חושך לאותה מטרה, ה"י.

אולי המשל הבא יוכל לסייע לפקוח את עינינו:

"שמעתי משל נאה בדרך צחות, שפעם נפלו שרצים לעומק כלי של חלב, והחלו לטבוע ולמות. והיו כמה מן השרצים שהתייאשו מיד, וכי מה להם לעשות, והרי רואים הם את המוות בעיניהם, כי מי יוכל לעמוד למול גובה החלב אשר הוא הרבה למעלה מראשם...

"ואילו קבוצה אחרת לא התייאשו לגמרי אלא חשבו שבכל זאת יש עדיין איזו תקוה של חיי שעה, והחלו להתעופף כלפי מעלה בשארית כוחותיהם, ועל כל קפיצה וקפיצה נשמו אחת ושתיים, ומיד כמובן נפלו חזרה אין אונים לתוך החלב, אך בכל זאת עשו מה שניתן לעשות ברגעים קשים אלו, ורקדו פעמים רבות עד ישיקף ה' ויראה ויחמול, והרויחו עוד רגעי חיים...

"והנה בסופו של דבר נתגלה בדרך מופלאה כי דוקא עקב אי התייאשותם, ובגלל פעולותיהם הנמרצות להשיג רגעי חיים גם בשעות הקשות ביותר שהיה נראה שהכל אבוד - נשאר חיים לגמרי. כי טבע החלב הוא שכל כמה שמנענעים אותו ומבטשים בו מתקבץ ונתרפץ בו שכבה של שומן ונעשה חמאה עבה. ודבר זה נפעל עתה על ידי ריקודיהם כלפי מעלה, שבעזר השי"ת נצטבר בצד הסיר גוש גדול של

• שאלה • מה זה 'תמימות', האם פירושו שאין צריכים להבין כלום? האם אסור לרצות להבין?

תשובה: תמימות פירושה פאלגן וואס מהייסט [לציית], זו היא חכמה גדולה ועליונה יותר מכל חקירה, בחקירה האדם יכול להתבלבל [וכנראה בחוש שבהבנה אין אדם שווה לחברו, כל אחד מגיע למסקנה שונה, בדומה לעיוורים שיסבירו להם מהו צבע אדום], משא"כ ע"י תמימות שהיא מביאה הארה. כשמצייתים להשי"ת בתמימות מקבלים במתנה 'הארה', הארה זו היא כמו 'ראיה' שהיא גבוהה מהכל [בראיה כולם רואים את אותו הדבר בבירור], על ידה זוכים להשיג דברים נעלים ולהתקרב להשי"ת יותר ויותר.

• שאלה • איך זוכים לזה?

תשובה: שומעים להשי"ת בתמימות. הרי מדובר בבורא העולם, מה יש לנו לשאול, מה יש להבין, עובדים אותו בשמחה. אומרים ליקוטי תפילות, שם מוצאים כאלו דיבורים של תמימות, דיבורים לבביים שכלו שנאמרו בכזה רוח הקודש עד שכל אחד מרגיש שהם מבטאים ממש את הלב שלו. וכשחפצים בתמימות באמת, זוכים לזה.

• שאלה • אצלנו בחסידות נהוג "צו פארבריינגען שבת ביי נאכט בשירות ותשבחות" ויש לי מזה חיות, אמנם אח"כ איני יכול ללמוד בבוקר לפני התפילה ואחה"צ!??

תשובה: הדבר הראשון הוא שמיד אחר סעודת ליל שבת קודש בטרם כל דבר תלמד שעה אחת, הבן איש חי אומר ששעה אחת בשב"ק היא כמו אלף שעות בימות החול.

וכי יש דבר יותר טוב בבריאה?!

מתוך שיחה לבחורי חבורת הגר"י הירשלער - י"ז כסלו תשפ"ו

**הבחורים רוצים לשמוע
איך לשמוח בשבת קודש,
עם מה יש לשמוח בשבת?**

השמחה של שבת קודש היא שיש לנו בורא עולם כזה, ואנו יודעים שבורא העולם בחר בנו. והרי זה רכוש עולמי לעולמי עד ולנצח נצחים.

הקב"ה יהיה עמכם שתצליחו מאד, ויתמשך ממכם דורות ישרים, האמונה הקדושה יתמשך על ידכם וזרעכם וזרע זרעכם, לעולמי עד ולנצח נצחים, חזקו ואמצו.

**איך אפשר להתחזק
באמונה כשעובר
על בחור זמנים קשים.**

קונים את החיזוק בספר התהלים, כשמגיע פסוק שמדבר אל לבו, הוא מרגיש שהפסוק הזה הוא 'הפסוק שלי', יאמרנו עשר פעמים עשרים פעמים, עד שזוכה וזה נכנס לעצמותיו. ואח"כ ממשיך עוד עד שבא עוד פסוק כזה. וכגון פסוק של הודאה שמתאים לו, או פסוק של שפיכת הנפש שמתאים לנפשו. אותו הפסוק יאמר הרבה פעמים עד שזה נכנס לתוך העצמות, כשקם מספר התהלים ידע שעכשיו קנה משהו לנפשו.

**הדור הצעיר רוצים
ללמוד מה סוד החיות
שיש בעבודת ה'.**

הפסוק אומר 'עבדו את ה' בשמחה... וכי יש דבר יותר טוב בבריאה מלעבוד את השי"ת, והרי זה האושר הגדול ביותר לעולמי עד ולנצח נצחים, לזכות לקרבת אלקים, וכי אתם יודעים מה זה?! והקב"ה בחר בנו, שהוא רוצה בקרבנותנו. אשרינו מה טוב חלקינו, חזקו ואמצו, עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה.

מחמת חוסר זמן, אתן לכם ברכה קצרה שמעכשיו והלאה תזכו לעבוד את השי"ת בשמחה רבה.

ועתה האיר ה' עיני שאם אדם יחזק את חבירו לעבוד את השי"ת בשמחה, הדבר מסוגל שאף הוא בעצמו יזכה לעבוד את השי"ת בשמחה.

עכ"פ עבדו את ה' בשמחה וגילו ברננה. תהיו דבקים לבורא עולם בשמחה רבה. השי"ת יעזור שתזכו לדורות ישרים מבורכים, והאמונה הק' תתמשך על ידכם וזרעכם וזרע זרעכם עד סוף כל הדורות, חזקו ואמצו.

**הבחורים חפצים לדעת,
מה יותר חשוב בתפילה,
חלק ההודאה או
חלק הבקשה.**

איפה שאוהזים זה הדבר החשוב ביותר. בתפילה יש כל טוב, יש הודאה ויש בקשה, וכן בתהלים יש הודאה ויש בקשה, איפה שאוהזים, שם צריך לעצור ולומר בכוונה.

כשאומרים הרבה תהלים זוכים לקשר נפלא לבורא עולם, לא להסתכל שזה לוקח זמן, כי כשיש הצלחה יש ברכה בזמן. וזה רכוש גדול מאד, יש לנו ספר קדוש כזה, הוא נכלל בכ"ד ספרים, אמירת תהלים.

רבי יוסף חיים זוננפלד היה כ"כ עסוק בכל יום, היה צריך להנהיג את ירושלים, ובזמנו היו כמה מחלוקות, והיה אומר שיעורים, אעפ"כ היה מסיים את כל הספר תהלים בכל יום ויום.

רבי משה בלוי שאל אותו פעם, למה אתם אומרים כ"כ הרבה תהלים, וענה לו, משום שהוא התחנך בגיל מבוגר, ואין לך ספר שמטרה את המחשבה כאמירת תהלים.

הרי לכם עצה טובה, שכל אחד יעסוק באמירת תהלים, אם אי אפשר כל ספר תהלים, אומרים חצי תהלים, או עשרים פרקים.

עכ"פ חזקו ואמצו, תתחדשו להיות קשורים לספר התהלים הקדוש, ותזכו לקרבת אלקים האמיתי של דוד מלך ישראל.

אשר התעללתי במצרים

בעינינו אנו רואים שכאשר טעות של אדם מתגלה לבריות לועגים לו. והנה מצינו בגמרא (שבת קד. ועוד) "הבא ליטמא פותחים לו, שנאמר (משלי ג, ד) אם ללצים הוא יליץ". והשייכות של 'הוא יליץ' ל'פותחים לו' יש לומר, שהנה כאשר האדם מתלוצץ מדבר אמיתי, ומחשיב עצמו לחכם, פותחים לו, היינו שמראים לו דרך לליצנות נוספת, התחלת בליצנות ובחרת בה, נותנים לך עור, והוא חושב שהוא פיקח, אבל בסופו של דבר יתגלה ויתברר לו "שהוא יליץ" ששחקו ממנו, כלומר בזה שפתחו לו שימשיך בליצנותו, זהו ענשו, כי כולם ממלאים בשחוק פיהם ממנו, כי כן דרך העולם לשחוק מכל מי שטועה ומרמה את עצמו.

וזה פירוש "אם ללצים הוא יליץ" שכאשר הוא מתלוצץ וחושב שהוא חכם, פותחים לו, נו, עשה עוד ליצנות, ולבסוף רואים שהוא מאבד את בוראו מאבד נצחיות, ונעשה אומלל. וזה אם ללצים הוא יליץ.

וזה "אשר התעללתי במצרים", עשיתי מהם שחוק, המצרים חשבו כי הם חכמים ופקחים ואני הראיתי להם כי אך לשחוק ייחשבו, כי יושב בשמים ישחק, ה' ילעג למו, עד שראו את סופם בטביעה בים.

(אוסף אמרים, אמונה ותפילה, מאמר ב)

לזכרון בין עיניך

כאשר יתבונן האדם יגיע מיד למסקנא הנכונה שהמקור והשורש של כל המידות רעות היא הסטרא אחרא, והכל בא כתוצאה מכך שהעולם הזה החולף ועובר, מוצא אצלו מקום נכבד שעושה ממנו עסק חשוב, אשר זה מכלה ימיו ושנותיו, ומוה נובע מה שאינו יכול לחשוב מהזולת וחושב רק על עצמו וכבודו וממונו.

אם ידע האדם אל נכונה כי אין הוא מבלה כאן הרבה, ושבסופו של דבר ישוב הגוף אל העפר, וכי עיקר העסק צריך להיות לרכוש כאן ב"צל העובר" תורה ותפילה ולרכוש נצחיות - כי אז היה מבטו על כל הסובב אותו באופן אחר לגמרי... כל אלו הן אך ורק מהאחזיה שנאחזו בו מידות רעות הבאות מהסטרא אחרא וההסתרה וההעלמה השוררים בעולם השפל הזה, והם מחזירים בלב האדם כי הגשמיות הוא העיקר, התאוות ושאיפות הגוף הן העיקר, ולכן עושים רעש וענין מכל עניני העולם, בעוד שכה הוויתור מקורו מהקדושה, שידעו שהעיקר הוא עולם הבא, ואז אם מחשבת האדם היא כזאת, אזי אין הענין גורא כל כך אם אני ויתרתי, ואם בסופו של דבר שלמתי יותר מעט מזולתי, כי כל זה בא משורש הקדושה, מהמחשבה שכאן הוא עראי, ואין כדאי לעשות קבע מענינים נאבדים וחולפים במהרה...

ועיין בשיחות הר"ן (ס' ע"ג) כל העולם כולו מחלוקת וכי ואין מי שישים על לבו התכלית, שבכל יום ויום האדם מת, כי היום שעבר לא יהיה עוד, ובכל יום מתקרב לתכליתו וכי, וצריכים למלאותם בתורה ותפילה ומע"ש. ונראה מדבריו כי מחלוקת וצרות עין מגבירים מאד את השכחה ומסירים את הזכרון בעלמא דאתי וכי. ועיין בלקו"מ (ס' נ"ד אות ד') שכדי לשמור הזכרון הנ"ל צריך לשמור את עצמו שלא יפול לרע עין, לבחינת מיתת הלב, כי עיקר הזכרון תלוי בעין בבחינת (שמות יג) ולזכרון בין עיניך, ע"ש.

(ונכתב בספר ח"א - מאמר א')

קליפה עפה

ופעם הוא נלחם בצד זה ופעם בצד זה - הרי הוא משוגע וחסר דעה, כי בראשונה צריך לדעת היכן ובאיזה צד הוא עומד.

כך גם כאשר האדם מוצא את עצמו שנקלע לנסיגות של סילוק הדעת והתגברות התאוות, והוא שעת נסיון, אז העצה הוא להשתמש עם המידה הנכונה בעת הזאת, ולעניינינו הרי מידת האכזריות מקומה ושעתה יפה להשתמש בה על עצמו בעניני קדושה, כאשר בא נסיון - לא לחשוב מאומה! כי בשעת נסיון אין מוחין ודעת! רק להתאכזר על עצמו בלי טעם ובלי שכל [אן א פארוואס! אן א פארוואס!] אכן זהו האכזריות דקדושה!

וכמו שרחמנות הסטרא אחרא הוא אכזריות כמו שכתוב (משלי יב, י) "ורחמי רשעים אכזרי" - הרחמנות הגדולה ביותר שהם מציעים לנו זו היא אכזריות. הרי הרחמנות האמיתית היא להתאכזר על עצמו בשעה שצריך להתאכזר - לעצום עיניים מראות ברע; להסית את הדעת ממחשבות אסורות; לדעת ולהיזכר שהשי"ת אינו רוצה שאחשוב מחשבות כאלו; ומכל שכן הפגם הידוע, אכזריות זו היא היא הרחמנות הגדולה ביותר! על האדם עצמו; על העולם הזה; על העולם הבא; לעת תחיית המתים; לעתיד לבוא; לאלף השביעי, הוא תיקון נצחי שנעשה לעלמי עד ולנצח נצחים!

בשכם שכיחי רוצחים

הרה"ק רבי צדוק מלובלין זי"ע מסביר (דובר צדק וישב אות ב') עפ"י קבלה שבני יוסף היו אכזריים בטבעם, אך הם ניצלו זאת על עצמם, הם היו רוצחים על עצמם בעניני קדושה, ועל ידי כך היו שמורים ונקיים במחשבה דיבור ומעשה, והיו צדיקים יסודי עולם, ורק אחר שקילקלו עשרת השבטים נעשה 'חרב איש ברעהו, ולכן אמרו ז"ל (מכות ט' ע"ב) "בשכם שכיחי רוצחים" כי שכם הוא נחלת אפרים כמו שכתוב (יהושע כד, ל"ב) 'זאת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם', ומקרא כתיב (יהושע ו, ט) 'דרך ירצחו שכמה', וכן אמרו (סם) "בגלעד שכיחי רוצחים" שהוא חלק מנשה ככתוב (דברים ג, טו) 'ולמכיר נתתי את הגלעד', כי בשעה שלא השתמשו עם הרציחה על עצמם לטובה ולנצחיות הם נעשו רוצחים ממש 'חרב איש ברעהו', כי תכלית האכזריות הוא להתאכזר על עצמו לטובה ולנצחיות!

ואחרי שהאדם זוכה לעמוד בנסיון או נתגלה לפניו אור מופלא רום מעלה ביותר, אשר על ידו זוכה האדם לחיות בנועם ה' לעולמי עד ולנצח נצחים!

מה שביכלתנו בצניעות ובקדושה, להאיר יראת שמים בצאצאינו, אמונה וקדושה, ולהתפלל הרבה מעומק הלב: 'עשה למען שמך, עשה למען תורתך, עשה למען ישראל עם קדשך'!

הנביא אומר בישעיה (ה, ט): 'הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר למתוק ומתוק למר', חילוף נורא כזה! הלא צער גדול ונורא היא לנשמה הקדושה ולחלק ה' עמו' כאשר מתירים את הקשר [עם השי"ת] ונופלים לשאול תחתית, ירחם השי"ת!

תיקון מופלא

אך על כל זאת צריך לדעת, שהידיעה בעצמה שיודעים ומכירים ש"אלקינו שונא זימה" הוא תיקון גדול! הידיעה בעצמה שטומאה הוא מוות, טומאה הוא רע, טומאה הוא חושך ואפילה, ידיעה זו הוא תיקון מופלא, א

” המוח שלנו הוא מעורב טוב ורע עם להט החרב המתהפכת, וכשאנו יודעים מפי משה מסיני מהו טוב ומהו רע, זהו תיקון נפלא לאדם!”

געוואלדיגער תיקון! מחליפים נצחיות בעבור כליון ואבדון רחמנא ליצלן! קדושה הלא הוא חיים, קדושה הוא טוב, קדושה הוא אור, קדושה הוא נצחיות! ידיעה ברורה וזוקה זו בלחוד, הוא תיקון נפש איש הישראלי!

וזאת צריך לדעת בכל עו ולתחזוק בזה תמיד, כי 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום' (קידושין ל, ב), על כן כנגדו צריך האדם להתגבר בכל יום בעניני קדושה, אך עצם הידיעה הברורה על האמת היא בעצמה תיקון, כי המוח שלנו הוא מעורב טוב ברע עם 'להט החרב המתהפכת', וכשהשי"ת זיכנו ואנו יודעים מפי משה מסיני מהו טוב ומהו רע, מהו חיים ומהו מות, זהו תיקון נפלא לאדם!

באיזה צד הנך עומד?

והאמת שהאדם צריך להיות בו כל המידות כולם, מידות טובות ומידות רעות, ואם חסר לאדם מידה אחת אם טובה או רעה חסר לו באנושיות, אלא שעליו לדעת איזה איפוא להשתמש עם כל מידה ומידה.

ומשל למה הדבר דומה, לאיש חיל העומד בשדה קרב כאשר ב' צדדים נלחמים זה בזה,

פעה פיה לבלי חוק

אנו נמצאים בדור כזה - אוי רחמנא ליצלן! רחובות קריה של טריפה, מראות אסורים בתכלית האיסור... ממש אי אפשר להרים עיניים 'ממזרה וממערב מצפון ומדרום! מצב איום ונורא! כאלו מכשירים טמאים ומטמאים, רחמנא ליצלן!

אינא בווהר הקדוש (ראת הקדמת הווהר דף ה' ע"א) שיש קליפה שנקראת 'אשת זנונים' ויש עוון מסויים שכאשר חוטאים בו אוי הקליפה הזאת עפה מראש העולם ועד סופו!

בשעה שלמדתי דברי זוהר אלו חשבתי בדעתי: וכי מאי איכפת לן שהקליפה הזאת תעוף מסוף העולם ועד סופו? וכי חילוק יש אם היא עומדת על עמדה או עפה?

אמנם כהיום הזה מבינים היטב דברים מבהילים אלו! האדם יכול לשבת בחדרי חדרים ולצפות כל תועבות הנמצאים בכל כדור הארץ, רחמנא ליצלן! הקליפה עפה "מראש העולם ועד סופו"! נתקיים בזה מאמר הכתוב (ישעיה ה, י"ד) 'הרחיבה שאול נפש פעה פיה לבלי חוק!', השאול נתרחב ונתעמק מאוד ברוחב ובעומק, בקל מאוד יכולים ליפול בשאול תחתיות ומתחתיו ולהינתק מהשי"ת! "ניתוק הקשר ולהתדבק בקליפות" רחמנא ליצלן!

בת עמי לא תחשה

צריך הרבה להתפלל על זה. ועיקר "חצות" שצריך בזמנינו לומר ולקונן על גלות השכינה צריך לומר ולקונן על ענין זה ממש! "בת עמי לא תחשה ולא תשקוט בזעקה"!

צריך לזעוק ולצעוק להשי"ת: געוואלד! געוואלד! געוואלד! האב רחמנות!! רחם נא קהל עדתך! עס ווערן געפאנגען גאלדענע נפשות! גאלדענע נפשות ווערן געפאנגען אין שאול תחתיות רחמנא ליצלן!! [נפשות טהורות ניצודים ונופלים בשאול תחתיות רח"ל!!].

לפני שנים מספר סיפר אחד מהמשגיחים בישיבה קדושה בחו"ל שהשתתף ביום תפילה של שובבי"ם, שבאמצע התפילה ניגש אליו ילד עדין נפש, ובכאב לב אמר לו שחבירו הראה לו לפני כמה ימים חוברת נוראה, ורחמנא ליצלן להיכן הוא הגיע עי"ז... עד האט זיך גאר שטארק פארפאטשקעט אין אפאר טעג רחמנא ליצלן! [הוא התקלקל מאוד בימים ספורים רח"ל], כה פתוח הוא השאול ובנקל ליפול בתוכו רח"ל!

והכלי משחית רחמנא ליצלן! השם ירחם! הרי זה גרוע יותר מדור המבול בלי שום ספק כלל!

ומה שמוטל ונצרך על כל אחד ואחד במצבנו הוא "תנו עוז לאלקים!", להתחזק ולהתאמץ בכל תוקף ועוזו להתפלל על זה ולעשות כל

הפעולות משפיעות על הפנימיות

ב"ה יום ה' כ"ה תשרי תשכ"ט ירושלים עיה"ק ת"ו בב"א

...רבינו כותב בשיחות הר"ן (אות עד) כשאדם עושה את עצמו רוגו - נעשה אחר כך באמת כך, וזה רואין בחוש. וכן בכל דבר שבקדושה צריכים לעשות את עצמו כך, עד שנתלהב לזה באמת, וכן הוא בענין השמחה עיי"ש. ויערנסקייטי זה דבר יקר ואמיתי, אולם נקודה אחת של חשש יש בזה, שצריכים לזהר מאד מעצבות, לכן בחלק מסויים צריכים לעשות עצמו בחיצוניות את ההיפך, כדי שלא ליפול במרה שחורה חלילה...
ראיתי כמה שיחות פשוטות בדברי רבינו שיש בהם חכמות נפלאות; כי הרעיון הזה שהפעולה החיצונית משפיע על הפנים זה מוסכם ע"פ דעת חכמי הטבע, כ"כ כותב הרמב"ם בשמונה פרקים ובהלכות דעות, למשל כשאדם הוא אכזר בטבעו, וכשיתמיד לעשות פעולות חיצוניות של רחמנות אע"פ שהוא עדיין רחוק מזה, אבל פעולות החיצוניות בסוף ישפיעו על פנימיותו ויתהפך לרחמן, וכן בעוד מדות כך הוא (רמב"ם הל' דעות פ"א).

ואני מצאתי לזה סמך ע"פ קבלה. כי מובא שיש לאדם שני אורות, אור מקיף ואור פנימי, ובדרך כלל מתגבר האור מקיף על אור הפנימי, ואיזה תכונות ומדות ואופנים שיש להאור המקיף, המדות הללו יתגברו על האדם, וזה מתאים לזה שהחיצוניות מתגברת על הפנימיות, ויש עוד הרבה פרטים בזה ופרטי פרטים, ולא באתי כאן להאריך אלא לקצר.

אשריך שמצאת לך חברים טובים כמוהו, כי העולם מסוכן מאד, ודרך בן אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ריעו וחבריו, כ"כ הרמב"ם בהלכות דעות פרק ו'.

...הדורש שלומך וטובתך

יעקב מאיר שכטער

להשיג עכשיו בחנויות הספרים המובחרות | מבצע שוביים | חצי מחיר! | בלב שבועות חסר תקדים: 02-313-26-25

סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ד שליט"א

אותו על גאווה, התרגש והתחלחל מאד, וענה בזה הלשון אך זאת: "גאות! זה אסור! גאווה, זה אסור!" - גודל תמימותו ויראתו הגדולה השאירה רושם עז על השואלים.

ויש ללמוד מזה שראשית כל העצה המיוחדת לגאווה - לדעת אז גאווה טאר מען נישט, און פערטיג [גאווה אסורה! וחסל]. ואין להכנס בטוען ונטען עם מחשבתו למה ומדוע היא אסורה, כי כל מחשבות והיסוסים והוראות היתר מיותרים הן, כי בטעות ובשקר יוסדם, אלא מפני זה בלעמו שאסורה, עליו להתרחק מגאווה בתכלית.

סיפר לי פעם אחד מאחינו הספרדים שהיה מקורב להצדיק המקובל הרב צדקה ע"ה, אשר נחשב לאיש קדוש שנהג בפרישות ובקדושה. כל מאכלו היה לחם מטובל בשמן זית, עם מעט ירקות, ותו לא. לא ידוע לי אם סיבת מאכלו המוגבל היה מטעם זהירות בכשרות האכילה, או מטעם פרישות, אבל בודאי מחשבתו היתה לשמים. הוא ישב תמיד על התורה והעבודה בבית הכנסת של הספרדים הנקרא 'שמש צדקה' (ברחוב חגי בירושלים).

פעם אחת שאל אותו אחד עצה על גאווה ופניות. כאשר שמע ששואלים

"מען טאר נישט, און פערטיג"

ניצוץ | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

אין טעות כטעות הגאווה רוב הצרות מקורם בגאווה

מזל טוב למורינו הגה"צ שליט"א ולנכדו הרה"ח ר' יונתן שפיגל שליט"א לרגל הולדת הנכד אצל חתנו הר"ר זלמן גראסבערג שליט"א, שיזכו לגדלו לתורה לחופה ומעש"ט.